

Distriktsordningen.

—o—

Som det fremgaar af Thyra Jensens Artikel i sidste Nummer af „Kv. og Sf.“ hersker der adskillig Uklarhed rundt i flere Kredse med Hensyn til Nødvendigheden og Betydningen af Distriktsordningen, og vi har efter bedste Evne i en redaktionel Tilføjeelse søgt at afhjælpe denne Uklarhed, men ét kan der ikke herske Uklarhed om, og det er, at naar Distriktsordningen og de til denne knyttede særlige Love er vedtaget paa et Fællesmøde og traadt i Kraft Aaret efter, da maa disse Love overholdes i alle Paragraffer, og Intet Distrikt har Ret til at sidde dem overhørigt. At der i Begyndelsen kan sættes mere eller mindre Kraft ind paa Distriktet Opgaver er en Sag for sig, og det kan ingen endnu gaa i Rette med Distrikterne for, men naar vi har bragt i Erfaring, at der er Distrikter, hvor Distriktsmøder ikke afholdes, skønt der staar i Distriktslovenes Par. 5, at dette skal ske mindst én Gang om Aaret, at der er Distrikter, hvor Kredses Aarsbidrag i Henhold til Par. 4 slet ikke opkræves eller indsendes; at der er Distrikter, hvor Valgene til

Distriktsstyrelsen og dermed af Distriktets Repræsentant i Fællesstyrelsen, ikke som i Par. 6 foreskrevet foregaar ved skriftlig Afstemning, men ved simpel Haandsoprækning, og endelig, at Kredsenes Tillidsmand til Distriktsmødet ikke alle Steder, som i Par. 8 foreskrevet, foregaar paa et Medlemsmøde, hvortil Kredsen indvarsler, men besørges af Kredsenes Styrelse, da maa vi gøre vedkommende Distrikter og Kredse opmærksomme paa, at de handler udenom de Love, D. K.s højeste Myndighed, Fællesmødet, har vedtaget, og paa det alvorligste indskærpe dem at følge Distriktslovene ligesom Fælleslovene nøjagtig i alle deres Paragrafer. *Thi Lov er Lov, og Lov skal holdes.* Selv om Distriktsordningen mange Steder endnu ikke omfattes med tilstrækkelig Sympathi, er den nu et ligesaa lovfæstet Led af D. K.s Organisation som Kredtsordningen, og det er Kredsenes saavel som Fællesstyrelsens Pligt at støtte hinanden i at overholde alle lovfæstede Led.

Fællesmødet 1917.

—o—

Paa et Møde i D. K.s Fællesstyrelse d. 19. ds. er det blevet vedtaget, at Fællesmødet i Sommeren 1917 bortfalder paa Grund af Togindskrænkningen, Manglen paa Belysning og Brændsel, Fødemidlernes Regulering og Fordyrelse, hvilket alt tilsammen vanskeliggør for ikke at sige umuliggør Indkvarteringen af c. 300 Tillidsmænd ligesom Togmangelen vil udstrække Rejsen over den dobbelte Tid.

Paa Forslag af D. K.s sjællandske Distrikt er det samtidig vedtaget, at til Erstatning for det bortfaldne Fællesmøde skal der i September afholdes Møder i alle Distrikter, og det Bidrag af 10 Øre pr. Medlem, som Kredsen ellers indbetaler til Fælleskassen som Hjælp til Fællesmødet, skal anvendes i Aar til Hjælp til disse Distriktsmøder og af Fælleskassen fordeles ligelig mellem alle 8 Distrikter. Dette maa sikkert siges at være en retfærdig Ordning, thi selv om man kunde indvende, at et stort Distrikt som f. Eks. Sjælland har større Udgifter at bestride ved et Distriktsmøde end et kredsfattigt Distrikt som f. Eks. øst-

deres Arbejdsløn, til hende kommer Ridefogden om Landgilde, for hende præker Præsten om Mandens Herskerret og Kvindens Underdanighedspligt. Men Nille svarer, at Herremandens Fæstebrev er nyere end Ritualet, og hun véd, at faar Jeppe Lov at raade, saa bliver der hverken Offer til Præsten eller Brød til Børnene eller Landgilde til Herskaber. Hun staar lige til Halsen i den prosaiske Virkelighed, mens han søger Glemsel for alle Livets Ubegiveligheder i Brændevinen. Men Poesien har nu altid her i Verden haft flere Velyndere end den prosaiske Virkelighed, derfor giver Dommeren i Holbergs Stykke ogsaa Jeppe 4 Rigsdaler at drikke videre for, mens han jager Nille bort med Trudslar og haarde Ord.

Den offentlige Mening i Danmark har altid haft mere Afhad for den, som sløser sit Ansvar bort, end for den, som slæber sig til Krøbling både paa andres og eget Ansvar. Nille har slæbt sig til aandelig Krøbling paa det Ansvar, Jeppe smed fra sig, hun er bleven en Skændegest, en Rappen-

skralde, en Hustryran, men Jeppe havde ikke desto mindre god Grund til ikke at ønske Livet af hende, dengang hun laa syg af Gulsot, thi den Dag, Tøjlerne faldt ud af hendes Hænder, var han sikker paa at maatte gaa fra Gaarden. Og lad os sætte, hun i levende Live blev træt af det hele og lagde Krabasken bort, lad os sætte, at den Frygt, som i Meister Eriks Skikkelse stadig hænger over Hovedet paa Jeppe og gør ham til det skikkelige Fæ, han er, at den pludselig ikke var tilstede mere, hvad vilde Følgen saa blive? — Holberg har selv vist os det. Dengang Jeppe er trukken i Naadigherre's Klæder og tror sig langt hinsides Nille og hendes Krabask, afslører han sig som en Tyran af den tarveligste Slags, prutter med sine Lakajer om Kost og Løn, dømmer Ridefogden til Galgen og begærer hans Hustru. Hvis Nille ophørte at være den Tugtemester, hun er, vilde Jeppes Skikkelighed være forduftet med det samme, og han vilde ikke fare lempfældigere frem i sin Rus mod Kone, Børn og Tyende, end han for frem mod Baronens Folk. Thi naar Pjaltten ik-

ke har mere at frygte, bliver han en Tyran.

Naar Nille slaar, er det altsaa, fordi Jeppes Pjaltethed har tvunget hende ud over hendes Kvindeligheds Grænse og væbnet hende til Selvforsvar for sig og sine. Den Dag, hun ikke længer skælder og smælder, vil det blive ham, som svinger Krabasken.

Jeppe og Nille er altsaa paa en Maade hinandens Forudsætninger. Jeppe drikker, fordi Nille slaar, og Nille slaar, fordi Jeppe drikker.

Jeppe er den magtesløse Magthaver, og Nille den ansvarshavende ansvarsløse. Var de halvt om Magten og Ansaret, da vilde ingen af dem blive drevet ud i Karikaturen, men den ene naturligt supplere den andens Mangler. Kun den, som tilriver sig Herredømmet, skælder og smælder, kun den, som ikke er Herredømmet voksen, la'r sig prygle fra Tronen. Først den Dag, det ikke er en Skam for Nille, at hendes Mand er Nummer to, vil hun kunne raade for Gaard og Hjem uden at tage Krabasken til Hjælp; først den Dag, hvor det ikke er en Skam for Jeppe, at